

[Elisabeth Bruun Olesen]

betydeligt omfang af rådighedstjeneste er det mest hensigtsmæssige/økonomiske. Jeg må spørge: for hvem? Da næppe for lægerne, som kan risikere meget, meget lange arbejdsuger, og vel heller ikke for patienterne, som risikerer at møde meget trætte og overbelastede og stressede læger.

Det er i øvrigt et fuldkommen forrykt billede, som f.eks. formanden for Amtsrådsforeningens lønudvalg, amtsborgmester Jens Brandt, har forsøgt at lancere i pressen, hvor han mener, at vagten fra hjemmet slet ikke er arbejde, det er bare en situation, hvor den yngre læge ligger og sover eller hygger sig med at slå græs.

Vi må selvfølgelig holde fast i, at når et menneske har en arbejdsforpligtelse, så er det arbejde, og at det selvfølgelig skal konverteres til tid, sådan at man får nogle flere læger ansat. Jeg synes faktisk, at det er en solidarisk holdning, når lægerne har sagt, at de ikke ønsker en øget indtjening til lægerne, men at der skal ansættes flere læger, ikke blot for lægernes skyld, men så sandelig også for patienternes, som skal møde læger, der er friske og udhvilede og, som jeg sagde før, ikke trætte og stressede.

Nu skal lægerne forhandle i det paritetiske nævn med en revolver i ryggen, som Arne Borgwardt fra Yngre Læger har udtrykt det. Kan man ikke blive enig i løbet af sommeren, skrider regeringen til et lovindgreb. Da vi har set Amtsrådsforeningens forhandlingsvilje indtil nu, er det jo ikke svært at forudse, at forhandlingerne er dømt til at mislykkes, hvis lægerne da ikke bøjer 100 pct. af og accepterer en arbejdstidsforlængelse i stil med den, Amtsrådsforeningen har ønsket.

Hvad angår det øvrige indhold, skal vi præcisere, at vi er meget enige i betragtningerne om en stillingsstruktur med et stort antal faste læger og forbedrede uddannelsesmuligheder for lægerne. Vi er meget betænkelige ved de fælles vagter, som man også lægger op til.

Med hensyn til kontinuiteten i patientbehandlingen, som der også har været talt meget om i dag, mener jeg faktisk, at forslaget er med til at fjerne kontinuiteten i og med, at man laver fællesvagter, og i og med, at man også formindsker den tid, lægerne skal være hos patienterne, imedens de er vågne.

Tjenestestedsbestemmelserne kan også bruges til at sende læger hen til andre hospi-

taler. For at tage et eksempel, så kan Rigshospitalets læger sendes ud for at lave komplicerede operationer, og det er ikke specielt hensigtsmæssigt og ikke specielt forsvarligt i dag, hvor man har fået en sygehusstruktur, der er så specialiseret, at lægerne selv mener – og det kan være svært at forstå for et menneske, der ikke selv er læge – at en gigtspecialist har svært ved at sætte et ukompliceret armbrud sammen.

Det viser virkelig, hvor vigtigt det er at diskutere strukturen mere sammenhængende, og man burde i virkeligheden oprette nogle stillinger som almene kirurger, og nogle almene stillinger også på de medicinske afdelinger.

Til slut vil jeg bare sige, at jeg ikke tror, det her skaber ro på arbejdsmarkedet. Ikke fordi jeg mener, der skal være uro. Jeg mener faktisk, at et godt sygehusvæsen er altafgørende for patienterne, for brugerne af systemet, men Amtsrådsforeningen har med sin måde at forhandle på – og overlægerne har været med til det – skabt et klima på hospitalerne, hvor bitterheden hos de yngre læger er så stor, at det vil tage år at oprette et ordentligt samarbejds-klima igen, og det er til skade for patienterne.

Til allersidst: ventelister er altså ikke et begreb, der er opfundet ved denne lægekonflikt, en helt lovlig konflikt. Ventelister har eksisteret i lang, lang tid. Ventelisterne eksisterede, før overenskomsten skulle forhandles, og der er ikke gjort meget fra regeringens side for at bringe ventelisterne ned ved at give flere midler til sygehus-systemet.

Carsten Andersen (SF):

Der er grund til i denne situation at beskæftige sig lidt med, hvordan vi er havnet i denne situation. Det lyder jo lidt, som om det er på grund af, at Yngre Læger i denne overenskomstsituation har udvist en utrolig støjhed og ikke har villet gå ind i seriøse drøftelser, men der er grund til at være betænkelig, når man hører formanden for Amtsrådsforeningens lønudvalg nærmest boble over af glæde over, at det kommissorium, der nu foreligger for det paritetiske nævn, tilfredsstillende alle hans ønsker. Men hvordan er vi dog havnet her? Vi er faktisk havnet her, fordi de yngre lægers overens-